

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

*Trg sv. Petra
Srijeda, 22. ožujka 2023.*

[Multimedia]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 8. Primarni put evangelizacije – svjedočanstvo (usp. *Evangelii nuntiandi*)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas slušamo što nam ima za reći „*magna charta*“ evangelizacije u suvremenom svijetu: apostolska pobudnica *Evangelii nuntiandi* svetoga Pavla VI. (EN, 8. prosinca 1975.). I danas je aktualna, napisana je 1975., ali kao da je napisana jučer. Evangelizacija je nešto više od pukog prenošenja učenja i morala. To je prije svega svjedočenje: ne može se evangelizirati bez svjedočenja, i to svjedočenja osobnog susreta s Isusom Kristom, Utjelovljenom Riječi u kojoj se ispunilo spasenje. To je prijeko potrebno svjedočanstvo zato što, prije svega, svijet treba „blagovjesnike koji će mu govoriti o Bogu koga poznaju i s kojim druguju“ (EN, 76). To nije prenošenje neke ideologije ili neke „doktrine“ o Bogu, to ne. Prenosjenje Boga koji postaje život u meni – to je svjedočanstvo; i, k tome, zato što „suvremeni čovjek radije sluša svjedoke negoli učitelje [...] ili ako sluša učitelje sluša ih zato što su svjedoci“ (*isto*, 41). Svjedočanstvo za Krista, dakle, je istodobno prvo sredstvo evangelizacije (usp. *isto*) i bitan uvjet za njezinu djelotvornost (usp. *isto*, 76) kako bi navještaj evanđelja bio plodonosan. Biti svjedoci.

Valja podsjetiti da to svjedočanstvo uključuje također *vjeru koju ispovijedamo*, to jest uvjerenost i

očito prijanjanje uz Boga Oca i Sina i Duha Svetoga, koji nas je iz ljubavi stvorio, otkupio nas. Vjera je to koja nas mijenja iz korijena, koja stubokom mijenja naše odnose, kriterije i vrijednosti koje određuju naše izbore. U tom svjedočenju, stoga, naprosto mora postojati dosljednost između onoga što se vjeruje, onoga što se naviješta i onoga što se živi. Vjerodostojnim se ne postaje izgovaranjem nekog učenja ili ideologije. Osoba je vjerodostojna ako su ono što vjeruje i ono što živi u skladu. Toliki kršćani samo kažu da vjeruju, ali žive nešto drugo, kao da to nisu. I to je licemjerje. Opreka svjedočanstvu je licemjerje. Koliko smo samo puta čuli: „Ma taj ti ide svake nedjelje na misu, a onda živi tako, tako i tako“: istina je, to je protu-svjedočanstvo.

Svaki je od nas pozvan odgovoriti na tri temeljna pitanja, koja je Pavao VI. ovako formulirao: „Vjeruješ li to što propovijedaš? Živiš li to što vjeruješ? Propovijedaš li to što živiš?“ (usp. *isto*). Ima li tu sklada: vjeruješ li to što propovijedaš? Živiš li to što vjeruješ? Propovijedaš li to što živiš? Mi se ne smijemo zadovoljiti brzopletim, unaprijed pripremljenim odgovorima. Pozvani smo prihvatiti čak i rizik traženja koji će nas „izbaciti iz ravnoteže“, s punim pouzdanjem u djelovanje Duha Svetoga koji djeluje u svakome od nas, tjerajući nas da idemo uvijek dalje: onkraj naših granica, onkraj naših barijera, onkraj naših ograda, bilo koje vrste.

U tom smislu, svjedočanstvo kršćanskog života uključuje hod *svetosti*, utemeljen na krštenju, po kojem postajemo „dionici božanske naravi te, stoga, doista posvećeni“ (usp. dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 40). Svetost je to koja nije pridržana za nekolicinu, koja je Božji dar i traži da ga se prihvati i da donosi plodove za nas i za druge. Mi, izabrani i ljubljani od Boga, trebamo tu ljubav donositi drugima. Pavao VI. uči da *revnost u evangelizaciji izvire iz svetosti*, izvire iz srca ispunjenog Bogom. Jačana molitvom i poglavito ljubavlju prema euharistiji, evangelizacija daje rasti u svetosti onom koji je provodi (usp. *EN*, 76). Istodobno, bez svetosti, blagovjesnikova riječ „teško da će naći puta u srca ljudi našeg vremena“, „u opasnosti je da bude uzaludna i besplodna“ (*isto*).

Moramo, dakle, biti svjesni da primatelji evangelizacije nisu samo drugi, oni koji ispovijedaju druge vjere ili koji ne ispovijedaju nijednu, nego i *mi sami*, koji vjerujemo u Krista i aktivni smo udovi Božjega naroda. Moramo se obraćati svakoga dana, primati Božju riječ i mijenjati život: svakoga dana. I tako se provodi evangelizacija srca. Da bi davala to svjedočanstvo, i Crkva kao takva mora krenuti od toga da „evangelizira samu sebe“. Ako Crkva ne evangelizira samu sebe ostaje muzejski eksponat. Ono što joj neprestano pomaže da ide ukorak s vremenom jest evangelizacija same sebe. Treba neprestano slušati što mora vjerovati, koji su razlozi njezine nade, o novoj zapovijedi ljubavi. Crkva, koja je Božji narod uronjen u svijet, i često napastovan od – mnogih – kumira, uvijek osjeća potrebu da čuje kako se razglašuju djela Božja. Riječju, to znači da ona uvijek osjeća potrebu evanđeoskog naviještanja, da treba prihvatiti Evanđelje, moliti i osjećati snagu Duha koji mijenja srce (usp. *EN*, 15).

Crkva koja evangelizira samu sebe da bi evangelizirala je Crkva koja je, vođena Duhom Svetim, pozvana kročiti zahtjevnim putem obraćenja i obnove. To također uključuje sposobnost mijenjanja

načinâ na koji shvaća i živi svoju evangelizacijsku prisutnost u povijesti, izbjegavajući tražiti utočište u područjima zaštićenim logikom „tako se uvijek činilo“. To su utočišta koji Crkvu čine bolesnom. Crkva mora ići naprijed, mora neprestano rasti, tako će ostati mlada. Ta je Crkva sva okrenuta Bogu, dakle dionica njegova nauma spasenja ljudskog roda, te, istodobno, sva okrenuta čovjeku. Crkva mora biti Crkva koja se dijaloški susreće sa suvremenim svijetom, koja tka bratske odnose, koja stvara prostore za susrete, vršeći dobre običaje gostoljubivosti, prihvaćanja, prepoznavanja i integracije drugoga i drugosti, te koja brine o zajedničkom domu koji je izišao iz Božjih ruku. Odnosno Crkva koja se dijaloški susreće sa suvremenim svijetom, koja je u dijalogu sa suvremenim svijetom, ali koja susreće svaki dan Gospodina i razgovara s Gospodinom, i pušta Duhu Svetom, koji je protagonist evangelizacije, da uđe. Bez Duha Svetoga mogli bismo samo propagirati Crkvu, a ne evangelizirati. Duh Sveti u nama jest ono što nas potiče prema evangelizaciji i to je prava sloboda djece Božje.

Draga braćo i sestre, ponovno vas pozivam da čitate i ponovno pročitate *Evangelii nuntiandi*. Reći ću vam iskreno: ja je često čitam, zato što je to remekdjelo svetog Pavla VI. i baština koju nam je ostavio kako bismo evangelizirali.

Apeli Svetoga Oca

Danas se slavi Svjetski dan voda. U misli nam se vraćaju riječi svetog Franje Asiškog: „Hvaljen budi, moj Gospodine, za sestru Vodu, koja je korisna vrlo i ponizna i dragocjena i čista“. U tim jednostavnim riječima osjećamo ljepotu stvorova i svijest o izazovima koje sa sobom nosi briga o njima. Ovih se dana u New Yorku održava druga Konferencija o vodi Organizacije Ujedinjenih naroda. Molim za dobar ishod radova i nadam se da će taj važan događaj pospješiti inicijative u korist onih koji pate od nestašice vode, tog primarnog dobra. Vodu se ne smije rasipati, ona ne smije biti predmetom zloupotreba i razlogom za rat, već je treba čuvati za našu i dobrobit budućih naraštaja.

U subotu se slavi svetkovina Navještenja Gospodinova i misli nam se vraćaju na 25. ožujka prošle godine, kad su, u jedinstvu s biskupima iz cijeloga svijeta, Crkva i svijet, a posebno Rusija i Ukrajina, posvećeni Bezgrešnom Srcu Marijinu. Nemojmo se umoriti povjeravati stvar mira Kraljici mira. Želim zato pozvati sve vjernike i zajednice, a posebno molitvene grupe, da svakog 25. ožujka obnove čin posvete Gospi, kako bi nas ona, koja je Majka, sve čuvala u jedinstvu i miru.

Ne zaboravimo, ovih dana, mučeničku Ukrajinu, koja tako silno trpi.